

VŠICHNI LIDÉ BUDOU BRATŘI

celovečerní dokumentární film

SK/CZ 2023

formát: DCP / 2K / 16:9 / 5.1/ barevný

stopáž: 116 minut

přístupný bez omezení

premiéra ČR: 23. 3. 2024

monopol: 16. 5. 2024

scénář a režie: Robert Kirchhoff

producenti: Robert Kirchhoff (atelier.doc), Jiří Konečný (endorfilm)

koproducenti: RTVS, Česká televize, plaftik, Slovenský filmový ústav

kamera: Juraj Chlpík

střih: Marek Šulík, Jana Vičková

zvuk: Václav Flegl

hudba: Miroslav Tóth

dramaturgie: Ja Gogogla ml.

odborná spolupráce: Michal Macháček, Jerguš Sivoš

s podporou: Audiovizuálny fond, Státní fond kinematografie, Creative Europe Media
Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, Nadácia Tatra banky, Sapa

Rozhlas a televízia Slovenska

Vedoucí výrobního štábu: Anna Matisová

Producebt: Tibot Horváth

Šefdramaturg: Ondrej Starinský

Česká televize:

Kreativní producentka: Alena Müllerová

Vedoucí Filmového centra: Helena Uldrichová

Dramaturgie: Ivana Pauerová Miloševič

Tagline

Čím jasnější světlo, tím temnější stín.

Krátká synopse

VŠICHNI LIDÉ BUDOU BRATŘI je dokumentární film o utopistovi, politické popové hvězdě Alexandrovi Dubčekovi. V období železné opony i sjednocené Evropy.

Synopse

Vůdce Pražského jara hlásal v období svobodných šedesátých let myšlenku „socialismu s lidskou tváří“, kterou nakonec v roce 1968 umlčely sovětské tanky.

Dubčekova tvář se navzdory všeprostupující temnotě totality stala symbolem.

Ve filmu “Všichni lidé budou bratři” se k tomuto stále živému symbolu se vrací slovenský režisér Robert Kirchhoff a skládá příběh „tváře Dubček“: tváře vizionáře a tajemníka, ideálního a skutečného, absolutního a relativního, elitního a lidového, politického a soukromého, globálního a lokálního, moci a bezmoci, vítězství a prohry.

Svědkové jeho života se ve filmu objevují v obrazech z utopistické komuny v Kyrgyzstánu, kde vyrůstal, a komentují jeho život jako vůdce Pražského jara, disidenta, vězně na svobodě i v době jeho návratu do vysoké politiky po Sametové revoluci roku 1989 a jeho tragického úmrtí.

Režisérská explikace

Od smrti Alexandra Dubčeka uplynulo už téměř 30 let. Bylo o něm napsáno mnoho knih, pamětí a monografií, které jsou téměř bez výjimky buď nekritické, nebo přímo oslavné. I ty publikaci, které se snaží poodhalovat Dubčekovu „druhou tvář“ spolu s lidskou a etickou rozporuplností jeho osobnosti zůstávají pouze v jakémsi prvním plánu. Nermalou ambicí tohoto filmu objevit pravdu o Alexandrovi Dubčekovi a jeho době komplikuje fakt, že mnozí aktéři příběhu už nežijí.

Do projektu Dubček jsem vstupoval s vlastní představou a předsevzetím, že film by měl navzdory očekávání překvapovat. Z mého pohledu nejpozoruhodnější a paradoxně i nejrozporuplnější část Dubčekova života začíná nástupem normalizace: Charta 77, Dubčekova vnitřní emigrace, pokusy o vlastní rehabilitaci, které trvaly až do roku 1989, kdy se Dubček vrátil na politickou scénu.

Film objevuje Alexandra Dubčeka v různých situacích, ve spolupráci s žijícími svědky jeho doby i s použitím archivních materiálů. Postavy vystupují v mozaice mikropříběhů a vytvářejí obrazy měst, zemí, vztahů a vazeb. Pracujeme se situacemi v co nejprecizněji zvoleným prostředím.

Dubček je na Slovensku oblíbený: jeho jméno nese náměstí, na kterém stojí parlament, a několik politických stran a směrů se hlásí k jeho odkazu. Souvislostí je však příliš mnoho na to, abychom mohli říct, že jde jen o naši minulost. Někteří lidé dodnes žijí uzavření ve vzpomínkách na Dubčeka, na časy, kdy jsme mohli věřit, že je možné žít jinak.

Ve filmu vystupují i idealisté, utopisté a romantici, kteří snad dodnes věří, že existuje spravedlivá, rovnostářská společnost. Dubček se netajil tím, že právě v takové ideály celý život věřil. Různé myšlenkové proudy vyplavují útržky minulosti až do našich dní. Výjevy se často objevují jako abstraktní tělesa v uspořádaném světě, položená na nočním stolku, na umyvadle, v životě. Co s tím? Dá se říci, že má metoda iniciací a „situační poezie“ se blíží historické grotesce. K tomu máme nejbliž. Smějeme se a zároveň trpíme. Světy utopistů a dogmatiků se slily, aby vytvořily Dubčeka takového, jaký byl a jaký je.

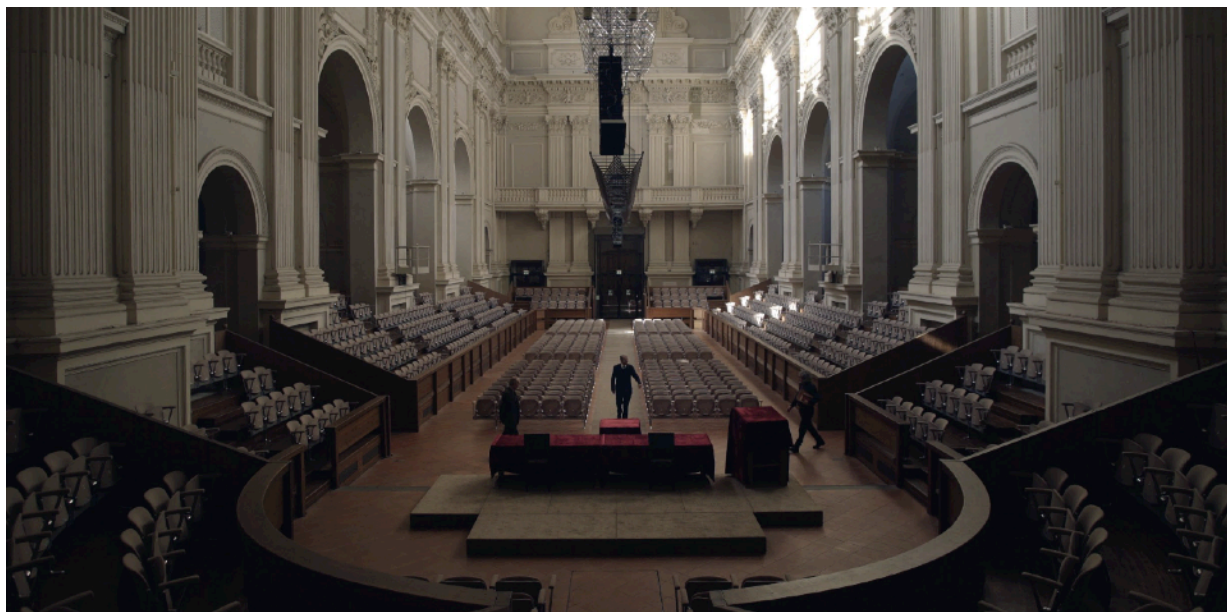
Kamera se tváří jako zúčastněná a přítomná nejen ve světě filmu, ale i ve světě jeho postav. Přitom se však neodehrává nic víc, než holé pozorování s notnou dávkou stylizace vzdálené jakýmkoli citům a náklonnostem.

Normalizace

Václav Havel a jeho vztah k Dubčekovi není ani zanedbatelný ani přehlédnutelný. Bezprostředně po smrti Jana Palacha napsal Alexandrovi Dubčekovi dopis, ve kterém ho upozornil, jak je pro oba národy důležité, aby Dubček zůstal věrný sám sobě. Tím by podle Havla mohl zabránit morální bídě, ztrátě vyšších hodnot, rozvoji sobectví a kariérismu, a lhostejnosti k osudu druhých. Dubček na jeho dopis nereagoval. Zvolil si zvláštní strategii ústupu, která měla podobu vyčkávání a neprozřetelného až naivního pohrávání si s nadějí, že by mohl zachránit už stejně ztracené zbytky Pražského jara.

Ani tyto snahy ho neuchránily před ponižováním a pronásledováním. Pražské jaro bylo z hlediska světových dějin mimořádnou událostí. Naše dva národy se pokusily dokázat, že socialismus může být demokratický. Po intervenci Kremlu a vojsk Varšavské smlouvy jsme všichni museli hledat odpovědi na otázku: „Prohráli jsme, ale jak prohrát? Máme ještě šanci prohrát se ctí?“ Dubček si však prohru odmítal připustit.

Ve filmu vystupují: Karel Vachek, Eugen Gindl, Lordan Zafranović, Pavel Kohout, Petr Pithart, Ľuboš Jurík, Jolyon Naegele, Romano Prodi, Fedor Gál, John Bok, Milan Kňažko, Jáchym Topol, Alexandr Vondra a další...

Robert Kirchhoff (1968)

Režisér, producent, scénarista

Studium dokumentárního filmu absolvoval na Filmové a televizní fakultě Vysoké školy muzických umění v Bratislavě. Jako režisér i producent je autorem mnoha dokumentárních a hraných filmů, oceňovaných doma i v zahraničí. Robert Kirchhoff se orientuje na autorský film. Zaměřuje se na aktuální společenské jevy a historické téma, které rezonuje ve společenském vědomí.

Každý jeho film otevřel společenský diskurz a byl oceňovaný na mnoha festivalech, přehlídkách a samostatných promítáních. (Anthology Film Archives, New York, Columbia University New York, American University Washington, Museum Of Modern Art New York).

Film Kauza Cervanova (2013) byl ve své době nejnavštěvovanější film roku, stal se kulturní událostí roku. Je držitelem třech národních cen za nejlepší dokumentární film roku (Kauza Cervanová, Para nad riekou, Diera v hlave).

Od roku 2003 pracuje i jako producent.

Spolupracoval na nejvýznamnějších slovenských a českých filmových počinech, které získaly domácí a mezinárodní uznání. Patří mezi ně tituly jako Nemoc tretej moci (r. Zuzana Piussi, 2011), Až do mesta Aš (r. Iveta Grófová, 2012) nebo filmy Karla Vachka Tmář jeho rod (2011), Komunizmus a síť aneb koniec zastupiteľskej demokracie (2019).

Robert Kirchhoff působí jako pedagog na Vysoké škole muzických umění v Bratislavě.

Je členem Evropské filmové akademie.

Programování: PILOT FILM s.r.o., Andrea Vohralíková, tel.:+420 608 271 154, andrea@mimesis.cz

